

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «БОЛДИРЄВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF BOLDYREV v. UKRAINE)**

(Заява № 27889/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

20 січня 2011 року

Це рішення є остаточним, але може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Болдирєв проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи комітетом, до складу якого увійшли:

Райт Маруст (Rait Maruste), *Голова*,

Миряна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska),

Здравка Калайджієва (Zdravka Kalaydjieva), *судді*,

а також Стівен Філліпс (Stephen Phillips), *заступник Секретаря секції*,
після обговорення за зачиненими дверима 14 грудня 2010 року
виносить таке рішення, що було ухвалене в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа була розпочата за заявою (№ 27889/03), яку 15 серпня 2003 року подав до Суду проти України на підставі статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянин України пан Олег Петрович Болдирєв (далі — заявник).

2. Уряд України (далі — Уряд) представляв його Уповноважений — Ю. Зайцев з Міністерства юстиції України.

3. 1 грудня 2008 року Голова п'ятої секції вирішив повідомити Уряд про заяву. Відповідно до Протоколу № 14 заява була передана комітету в складі трьох суддів.

ФАКТИ**ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник, 1952 року народження, проживає в м. Харкові.

1. Події, що передували справі

5. На час подій у справі заявник був керівником структурного підрозділу закритого акціонерного товариства «Г.» і директором товариства з обмеженою відповідальністю «У.» (далі — підприємство «У.»). Він також був головним акціонером підприємства «У.».

6. 17 вересня 1997 року в рамках приватизаційного процесу підприємство «У.» уклало договір купівлі-продажу з регіональним відділенням Фонду державного майна України, придбавши таким чином право власності на нежитлові приміщення в м. Харкові.

2. Кримінальне провадження щодо заявника

7. 15 вересня 1998 року щодо заявника було порушено кримінальну справу за кількома епізодами перевищення влади, шахрайства з фінансовими ресурсами та посадового підлогу. Основна частина обвинувачень стосувалася придбання згаданих приміщень. Згодом за такими самими обвинуваченнями було порушено кримінальні справи щодо пані Г., пані Га. і пані Ш.

8. 18 листопада 1998 року помічник прокурора Ленінського району м. Харкова виніс постанову про обрання заявникові запобіжного заходу у виді тримання під вартою, посиляючись на тяжкість пред'явлених йому обвинувачень. У своїй постанові він також зазначив, що заявник не з'явився за викликом слідчого та не проживає за місцем постійного проживання. Заявника було оголошено в розшук. Після цього провадження у справі було зупинено. 15 червня 1999 року на згадані вище приміщення було накладено арешт, оскільки вони були доказами в кримінальній справі, порушеній щодо заявника. У період до 22 жовтня 1999 року з метою здійснення певних слідчих дій провадження у справі було відновлене, а потім кілька разів знову зупинялося. 22 жовтня 1999 року заявника було затримано. До нього було застосовано запобіжний захід у виді тримання під вартою.

9. 11 грудня 1999 року та 18 січня 2000 року районний прокурор санкціонував продовження строку тримання заявника під вартою у зв'язку з тим, що досудове слідство у справі тривало. У своїх постановках прокурор посилався на суворість покарання, яке могло бути призначене заявнику, та ризик того, що він ухилятиметься від слідства.

10. Під час досудового слідства правоохоронні органи провели, *inter alia*, близько восьмидесяти допитів, тридцять три очні ставки та чотири судові експертизи.

11. У рамках цього кримінального провадження кілька осіб та районний прокурор подали до обвинуваченого цивільні позови, вимагаючи виплати заборгованості із заробітної плати, скасування низки договорів, зокрема, договору купівлі-продажу від 17 вересня 1997 року, а також відшкодування моральної шкоди.

12. 17 квітня 2000 року та 12 червня 2000 року відповідно кримінальні справи щодо пані Ш. і пані Га. було закрито.

13. За твердженням заявника, станом на 20 квітня 2000 року, коли йому було офіційно пред'явлено обвинувачення, він уже найняв захисника. Проте того дня слідчий відмовився повідомити захисника, незважаючи на те, що заявник звертався з відповідними клопотаннями про надання йому можливості скористатися послугами захисника під час пред'явлення обвинувачення. У зв'язку з цим заявник відмовився

ознайомлюватися з обвинувальним висновком, про що слідчий склав відповідний протокол.

14. У червні 2000 року досудове розслідування було завершено та справу направлено на розгляд до Ленінського районного суду м. Харкова (далі — районний суд).

15. 11 лютого 2002 року районний суд відмовив у задоволенні клопотання заявника про звільнення з-під варті, посиляючись на тяжкість пред'явлених йому обвинувачень. Районний суд також вказав на те, що було досліджено ще не всі докази. Він не визнав наявності підстав для звільнення заявника за станом здоров'я.

16. У період з червня 2000 року по червень 2002 року районний суд призначив сорок два судових засідання, чотири з яких було відкладено у зв'язку з неявкою захисника заявника або за його клопотанням. Двічі судові засідання було відкладено у зв'язку з хворобою заявника. Ще двічі судові засідання відкладалися через неявку захисника пані Г. Два судові засідання були відкладені в зв'язку з неявкою потерпілих або свідків. Одне судове засідання було відкладено у зв'язку із заміною прокурора. Як свідчать надані Урядом документи, районний суд допитав сорок одну особу.

17. 19 червня 2002 року районний суд визнав заявника винним за кількома епізодами перевищення влади або службових повноважень, зловживання владою або посадовим становищем, шахрайства з фінансовими ресурсами, у посадовому підробленні та порушенні законодавства про працю та призначив йому покарання у виді позбавлення волі строком на чотири роки і шість місяців. Пані Г. було призначено покарання у виді п'яти років позбавлення волі; однак суд вирішив звільнити її від відбування покарання. Районний суд залишив без розгляду цивільні позови про виплату заборгованості із заробітної плати та відшкодування моральної шкоди, посиляючись на те, що такі позовні вимоги мають заявлятися окремо в цивільному провадженні. Районний суд розглянув решту цивільних позовів і частково задовольнив їх. Зокрема районний суд визнав договір купівлі-продажу від 17 вересня 1997 року недійсним. Він також зняв арешт з оспорюваних приміщень та постановив повернути приміщення Фонду державного майна.

18. 17 грудня 2002 року апеляційний суд Харківської області (далі — апеляційний суд) вказав на те, що право заявника на юридичну допомогу захисника на етапах досудового слідства та судового розгляду справи було порушено, та скасував вирок від 19 червня 2002 року в частині, що стосувалася пред'явлених заявникові обвинувачень, і постановив направити справу на додаткове розслідування. Тією самою ухвалою апеляційний суд залишив без змін обраний заявникові запобіжний захід у виді тримання під вартою без зазначення відповідних підстав. Два судові засідання, призначені апеляційним

судом, було відкладено у зв'язку з неявкою захисника заявника та одне засідання — через відсутність захисника пані Г.

19. Заявник і пані Г. оскаржили рішення суду першої інстанції та апеляційного суду в касаційному порядку. 29 липня 2003 року Верховний Суд України відмовив у задоволенні їхніх касаційних скарг.

20. 13 лютого і 7 березня 2003 року районна прокуратура, посиляючись на тяжкість пред'явлених заявнику обвинувачень, відмовляла у задоволенні клопотання заявника про звільнення. У постановах прокуратур також зазначалося, що тримання заявника під вартою було необхідним для забезпечення належного провадження у справі, оскільки існує ризик того, що він переховуватиметься від слідства та суду.

21. До 14 березня 2003 року додаткове розслідування було закінчено, а справу направлено на розгляд до районного суду.

22. 11 квітня 2003 року районний суд постановив, що обраний запобіжний захід був правильним, і вирішив, що немає підстав для його зміни.

23. 25 квітня 2003 року, 30 квітня 2003 року, 21 травня 2003 року і 5 серпня 2003 року районний суд відмовляв у задоволенні клопотань заявника про зміну запобіжного заходу з тримання під вартою на інший запобіжний захід. Районний суд посилався на серйозність обвинувачень, пред'явлених заявникові. Суд також вказав, що тримання заявника під вартою було необхідним для забезпечення належного провадження у справі, оскільки існує ризик того, що він може переховуватися та перешкоджати слідству у встановленні істини в кримінальній справі, не навівши, однак, підстав для такого рішення.

24. 9 вересня 2003 року районний суд визнав заявника винним за кількома епізодами перевищення влади або службових повноважень, зловживання владою або службовим становищем, шахрайства з фінансовими ресурсами, у посадовому підробленні та порушенні законодавства про працю та призначив йому покарання у вигляді позбавлення волі строком на три роки десять місяців та вісімнадцять днів. Суд зазначив, що заявник уже фактично відбув своє покарання протягом досудового слідства та судового розгляду, і звільнив його від подальшого відбuvання покарання. Суд також позбавив заявника права обіймати матеріально відповідальні посади протягом трьох років. Щодо цивільних позовів суд відмовив в їхньому задоволенні, посиляючись на те, що такі позовні вимоги мають заявлятися окремо в цивільному і господарському провадженні. Заявник не оскаржував цього вироку.

25. З 14 березня 2003 року до 9 вересня 2003 року районний суд призначив тринадцять судових засідань, два з яких було відкладено

у зв'язку з неявкою захисника заявника. Одне судове засідання було відкладено у зв'язку з неявкою районного прокурора.

26. 11 грудня 2003 року за результатами розгляду апеляцій, поданих районною прокуратурою і цивільними позивачами, апеляційний суд скасував вирок від 9 вересня 2003 року в частині, що стосувалася цивільних позовів, і повернув справу в цій частині до районного суду на новий розгляд в порядку цивільного судочинства. Решту вироку апеляційний суд залишив без змін. 2 березня 2004 року цивільні позивачі, а 29 квітня 2004 року — заявник подали свої касаційні скарги. 9 листопада 2004 року Верховний Суд України відмовив у їх задоволенні.

3. Провадження в цивільних і господарських судах

а) Перше цивільне провадження щодо заявника

27. 29 січня 2004 року після винесення ухвали від 11 грудня 2003 року районний суд відмовив у розгляді подання районного прокурора і позовів цивільних позивачів до заявника, оскільки, на думку суду, їх розгляд належав до компетенції господарських судів. 22 червня 2004 року це рішення було залишене без змін апеляційним судом, а 8 листопада 2005 року — Верховним Судом України.

б) Господарське провадження щодо права власності на оспорювані приміщення, ініційоване за позовом районної прокуратури

28. У невизначену дату в липні — вересні 2004 року районна прокуратура звернулася до господарського суду Харківської області з позовами до компанії «У.» та інших осіб, вимагаючи визнати недійсними кілька договорів щодо оспорюваних приміщень, включно з договором купівлі-продажу від 17 вересня 1997 року. Заявник брав участь у цьому провадженні як третя сторона.

29. 23 квітня 2008 року після проведення низки судових засідань господарський суд Харківської області частково задовольнив позов районного прокурора та визнав недійсними кілька договорів стосовно оспорюваних приміщень, включно з договором купівлі-продажу від 17 вересня 1997 року, та припинив провадження у справі щодо підприємства «У.», оскільки воно вже було ліквідовано. 18 червня 2008 року Харківський апеляційний господарський суд скасував це рішення в частині, що стосувалася задоволення позовів прокурора, та виніс постанову, якою у задоволенні цих позовів було відмовлено. 23 жовтня 2008 року Вищий господарський суд України скасував постанову від 18 червня 2008 року в частині, яка стосувалася відмови у задоволенні

позову прокурора. 15 січня 2009 року Верховний Суд України відмовив заявникові у порушенні касаційного провадження за його скарою на постанову від 23 жовтня 2008 року.

с) Право власності заявника на оспорювані приміщення

30. Тим часом у липні 2004 року заявник звернувся до господарського суду Харківської області з позовом до підприємства «У.», вимагаючи визнання його права власності на оспорювані приміщення. 20 вересня 2004 року суд задовольнив його позов.

31. 28 лютого 2005 року заявник продав приміщення третій особі. Згодом ці приміщення були перепродані кілька разів.

32. У невизначену дату Вищий господарський суд скасував рішення від 20 вересня 2004 року та повернув справу на новий розгляд.

33. 23 травня 2006 року господарський суд Харківської області наклав арешт на приміщення, про які йдеться.

34. 26 липня 2006 року на підставі рішення, ухваленого акціонерами підприємства «У.», останнє було ліквідовано. Згодом, 20 вересня 2006 року, господарський суд Харківської області припинив провадження у справі.

д) Друге цивільне провадження щодо заявника

35. У жовтні 2005 року цивільні позивачі звернулися до Жовтневого районного суду м. Харкова з цивільними позовами до заявника та наступних власників оспорюваних приміщень, вимагаючи скасування відповідних договорів купівлі-продажу.

36. 14 лютого 2007 року суд відмовив позивачам у задоволенні їхніх позовних вимог. Зокрема він встановив, що останній власник оспорюваних приміщень був добросовісним набувачем. 16 травня 2007 року це рішення було залишене без змін апеляційним судом, а 29 листопада 2007 року — Верховним Судом України.

е) Інша справа, пов'язана зі справою, що розглядається

37. Починаючи з 15 червня 1999 року оспорювані приміщення займало товариство з обмеженою відповідальністю «П.».

38. 26 травня 2005 року господарський суд Харківської області встановив, що підприємство «П.» займає приміщення незаконно, та зобов'язав його звільнити їх. 5 липня 2005 року це рішення було залишене без змін Харківським апеляційним господарським судом, а 13 жовтня 2005 року — Вищим господарським судом. 27 грудня 2005 року Верховний Суд України скасував це рішення та повернув справу на новий розгляд. Заявник не надав інформації про подальші рішення, які було винесено у цій справі.

ПРАВО

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 3 СТАТТІ 5 КОНВЕНЦІЇ

39. Заявник скаржився, що тривалість тримання його під вартою була надмірною. Він посилався на пункт 3 статті 5 Конвенції, відповідні положення якого передбачають таке:

«Кожному, кого заарештовано або затримано згідно з положеннями підпункту «с» пункту 1 цієї статті, ... має бути забезпечено розгляд справи судом упродовж розумного строку або звільнення під час провадження. Таке звільнення може бути обумовлене гарантіями з'явитися на судові засідання».

A. Прийнятність

40. Суд вважає, що ця скарга не є явно необґрунтованою у розумінні пункту 3 статті 35 Конвенції. Він також зазначає, що вона не є неприйнятною з будь-яких інших підстав. Отже, вона має бути визнана прийнятною.

B. Суть

1. Період, який має бути взято до уваги

41. Тримання заявника під вартою почалося 22 жовтня 1999 року, коли його було затримано за підозрою у вчиненні згаданих вище злочинів. 19 червня 2002 року районний суд виніс щодо заявника обвинувальний вирок. Починаючи з цієї дати він тримався під вартою «після засудження [...] компетентним судом», як передбачає підпункт «а» пункту 1 статті 5 Конвенції, тому цей період тримання під вартою не підпадає під дію пункту 3 статті 5 Конвенції (див., для порівняння, рішення у справі «Кудла проти Польщі» (*Kudla v. Poland*) [ВП], заява № 30210/96, п. 104, ECHR 2000-XI).

42. 17 грудня 2002 року апеляційний суд скасував вирок у справі заявника. Після цієї дати тримання його під вартою знову підпадало під дію пункту 3 статті 5 Конвенції. Цей період тривав до 9 вересня 2003 року, коли заявник знову був засуджений судом.

43. Отже, загальний період, який має бути взято до уваги, становить три роки, чотири місяці і дев'ятнадцять днів.

2. «Розумність» тривалості тримання заявника під вартою

44. Уряд стверджував, що національні органи мали підстави для тримання заявника під вартою, оскільки він підозрювався

у вчиненні тяжких злочинів і міг ухилятися від правосуддя та перешкоджати слідству. Уряд вважав, що національні органи проводили розслідування у справі з належною ретельністю, якщо враховувати складність цієї справи.

45. Заявник не погодився.

46. Суд повторює, що при вирішенні питання, чи було дотримано вимоги пункту 3 статті 5 Конвенції, необхідно розглянути й оцінити обґрунтованість підстав, які у справі, що розглядається Судом, переконали судові органи ухвалити рішення про такий серйозний відступ від принципу поваги до особистої свободи і презумпції невинуватості, що має місце при будь-якому позбавленні особи волі без відповідного засудження її судом (див. рішення від 10 листопада 1969 року у справі «Штогмюллер проти Австрії» (*Stogmuller v. Austria*), Series A, № 9, п. 4).

47. Суд зауважує, що, хоча, як видається, факт переховування заявника дав відповідним органам підстави для тримання його під вартою протягом досудового слідства, серйозність пред'явлених йому обвинувачень, ризик його ухилення від слідства та перешкоджання здійсненню правосуддя залишалися єдиними підставами, з огляду на які суд не змінював обраний йому запобіжний захід. Однак згідно з пунктом 3 статті 5 Конвенції зі спливом певного часу подальше існування обґрунтованої підозри перестає само по собі бути підставою для позбавлення волі і судові органи мають навести інші підстави для подальшого тримання такої особи під вартою (див. рішення у справах «Яблонський проти Польщі» (*Jablonski v. Poland*), заява № 33492/96, п. 80, від 21 грудня 2000 року, та «I. A. проти Франції» (*I. A. v. France*), заява № 28213/95, п. 102, Reports of Judgments and Decisions 1998VII). До того ж, такі підстави мають бути чітко вказані національними судами (див. рішення у справі «Іловецький проти Польщі» (*Ilowiecki v. Poland*), п. 61). З матеріалів, які є в розпорядженні Суду, не вбачається, що національні суди наводили такі підстави або розглядали можливість застосування тих чи інших альтернативних запобіжних заходів замість тримання під вартою. Посилаючись, головним чином, на тяжкість обвинувачень, відповідні органи продовжували строк тримання заявника під вартою на підставах, які не можна вважати «відповідними і достатніми». Крім того, Суд зазначає, що у своїх рішеннях від 17 грудня 2002 року та 11 квітня 2003 року національні суди взагалі не навели жодних підстав для продовження строку тримання заявника під вартою.

48. Наведені вище міркування є достатніми, аби надати Суду можливість дійти висновку, що в цій справі було порушення пункту 3 статті 5 Конвенції.

V. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ У ЗВ'ЯЗКУ З ТРИВАЛІСТЮ ПРОВАДЖЕННЯ У КРИМІНАЛЬНІЙ СПРАВІ

49. Заявник скаржився, що тривалість провадження у кримінальній справі не відповідала вимозі «розумного строку», встановленій пунктом 1 статті 6 Конвенції, який передбачає таке:

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку ... судом, ..., який ... встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього кримінального обвинувачення. ...».

A. Прийнятність

50. Суд вважає, що ця скарга не є явно необґрунтованою у розумінні пункту 3 статті 35 Конвенції. Він також зазначає, що вона не є неприйнятною з будь-яких інших підстав. Отже, вона має бути визнана прийнятною.

B. Суть

1. Доводи сторін

51. Уряд заперечив проти скарг заявника, посиляючись на те, що не було тривалих періодів бездіяльності, відповідальність за які могла би бути покладена на державу. Уряд стверджував, що ця кримінальна справа була складною, якщо враховувати, зокрема, кількість учасників кримінального провадження. За інформацією Уряду, кілька затримок в провадженні у справі виникали з вини заявника та інших учасників.

52. Заявник не погодився.

2. Період, який має бути взято до уваги

53. Кримінальну справу було порушено 15 вересня 1998 року. Період, протягом якого заявник перебував у розшуку (з 18 листопада 1998 року до 21 жовтня 1999 року), слід виключити із загальної тривалості провадження у справі (див. рішення у справах «Джіроламі проти Італії» (*Girolami v. Italy*) від 19 лютого 1991 року, Series A, № 196E, п. 13, та «Смірнова проти Росії» (*Smirnova v. Russia*), заяви №№ 46133/99 і 48183/99, п. 81, ECHR 2003-IX). Провадження у справі закінчилося 9 листопада 2004 року. Отже, тривалість відповідного провадження в судах трьох інстанцій становила приблизно п'ять років і три місяці.

3. Розумність тривалості провадження в національних судах

54. Суд повторює, що розумність тривалості провадження слід оцінювати з урахуванням обставин конкретної справи і таких критеріїв, як складність справи, поведінка заявника та відповідних органів (див., серед багатьох інших джерел, рішення у справі «*Пелісьє і Сассі проти Франції*» (*Pelissier and Sassi v. France*) [ВП], № 25444/94, п. 67, ECHR 1999?II). Важливість предмета спору для заявника також має бути взята до уваги. У цьому контексті Суд нагадує, що обвинувачений у кримінальному провадженні має право на розгляд його справи з особливою ретельністю, а метою статті 6 Конвенції щодо кримінальних справ є гарантування того, що особа, яку було обвинувачено у вчиненні злочину, не буде перебувати у стані невизначеності щодо своєї долі надто довгий час (див. рішення у справі «*Нахмановіч проти Росії*» (*Nakhmanovich v. Russia*), заява № 55669/00, п. 89, від 2 березня 2006 року).

55. Суд також зазначає, що заявник провів під вартою понад три роки і чотири місяці. Це вимагало від державних органів, які розглядали справу, особливої сумлінності у здійсненні правосуддя без затримок (див. рішення у справі «*Абдоелла проти Нідерландів*» (*Abdoella v. the Netherlands*) від 25 листопада 1992 року, п. 24, Series A, № 248A).

56. Суд погоджується з аргументом Уряду про те, що кількість осіб, які брали участь у провадженні, могла певною мірою ускладнити справу, та що поведінка заявника та інших учасників процесу призвела до певних затримок у провадженні. Проте Суд вважає, що це не може слугувати єдиним поясненням загальної тривалості провадження у цій справі.

57. Суд зазначає, що основна затримка була спричинена поверненням справи на додаткове розслідування. З цього приводу Суд повторює, що повторні перегляди справи у рамках того самого провадження свідчать про серйозні недоліки в національній судовій системі (див. рішення від 25 листопада 2003 року у справі «*Верцішевська проти Польщі*» (*Wierciszewska v. Poland*), заява № 41431/98, п. 46).

58. Суд неодноразово встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у справах, що підіймають питання, подібні до тих, що розглядаються у цій справі (див. рішення у справі «*Пелісьє і Сассі проти Франції*» (*Pelissier and Sassi v. France*), зазначене вище).

59. Розглянувши всі надані матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, здатних переконати Суд дійти іншого висновку у цій справі. Враховуючи свою практику з цього питання, Суд вважає, що у цій справі тривалість провадження була надмірною та не відповідала вимозі «розумного строку».

Отже, в цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

III. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

60. Посилаючись на пункт 1 статті 5 Конвенції, заявник скаржився, що 22 жовтня 1999 року його було затримано на підставі постанови прокурора, а не суду. Він також стверджував, що з 22 жовтня 2002 року позбавлення його свободи було незаконним, оскільки станом на зазначену дату він уже відбув дві третини призначеного йому покарання, а отже, його повинні були звільнити від відбування однієї третини покарання.

61. У своєму листі до Суду від 13 серпня 2004 року заявник також посилався на пункти 2, 4 і 5 статті 5 Конвенції. Крім того, заявник оскаржив результат провадження в кримінальній справі, посилаючись на пункт 1 статті 6 і статтю 13 Конвенції. Посилаючись на підпункт «с» пункту 3 статті 6 Конвенції, заявник скаржився щодо ненадання йому юридичної допомоги в період з 20 квітня 2000 року до 17 грудня 2003 року. Він також посилався на пункт 2 статті 6 Конвенції.

62. У своїх скаргах від 20 квітня 2004 року заявник скаржився за статтею 3 Конвенції на умови тримання під вартою. У своєму листі до Суду від 12 серпня 2005 року, посилаючись на статтю 1 Першого протоколу, заявник скаржився, що державні органи перешкоджали йому в здійсненні його права на володіння згаданими вище приміщеннями.

63. Уважно дослідивши доводи заявника, враховуючи всі наявні у нього матеріали та у тій мірі, в якій оскаржувані питання належать до його компетенції, Суд доходить висновку, що вони не виявляють будь-яких ознак порушень прав та свобод, гарантованих Конвенцією.

64. Отже, згідно з пунктами 3 і 4 статті 35 Конвенції ця частина заяви має бути визнана неприйнятною як явно необґрунтована.

IV. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

65. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

66. Заявник вимагав 100 000 євро відшкодування матеріальної і моральної шкоди.

67. Уряд не погодився з цією вимогою.

68. Суд не вбачає жодного причинно-наслідкового зв'язку між констатованими порушеннями та стверджуваною матеріальною шкодою. Відповідно Суд відхиляє ці вимоги. З іншого боку, здійснюючи оцінку на засадах справедливості, Суд присуджує заявнику 2700 євро відшкодування моральної шкоди.

В. Судові та інші витрати

69. Заявник не подавав окремої вимоги про відшкодування судових витрат. Тому Суд нічого не присуджує за цим пунктом.

С. Пеня

70. Суд вважає за належне призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги щодо тривалості тримання заявника під вартою та провадження в кримінальній справі прийнятними, а решту скарг у заяві — неприйнятними.

2. *Постановляє*, що було порушення пункту 3 статті 5 Конвенції у зв'язку з тривалістю тримання під вартою.

3. *Постановляє*, що було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у зв'язку з тривалістю кримінального провадження.

4. *Постановляє*, що:

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач має виплатити заявникові 2700 (дві тисячі сімсот) євро відшкодування моральної шкоди з урахуванням будь-якого податку, який може нараховуватись; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до остаточного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Учинено англійською мовою і повідомлено письмово 20 січня 2011 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Стівен ФІЛЛІПС
(Stephen Phillips)
Заступник Секретаря

Райт МАРУСТ
(Rait Maruste)
Голова